

mod de Elever, der uddannes i Veterinærvidenskaben ved Landbohøjskolen, at negte at give dette Beløb.

Th. Nielsen: Under de almindelige Understøttelser til Indenrigsministeriet vil det ses, at der bevilges 26,000 Kr. Denne Konto blev ifjor forhøjet med 10,000 Kr. Motiveringen deraf var navnlig den, at der var tilkommet 1,200 Landpostbude, der, som det hedder, staa i et løsere Forhold til Staten og arbejde under tavelige Vilkaar. Derved var selve Bevillingen hovedsagelig motiveret. Ja, det nævntes naturligtvis ogsaa, at der var andre Funktionærer, der ligeledes stode i et løsere Forhold til Staten, der kunde have Krav paa en lignende Understøttelse af Staten i deres Alderdom eller til deres eventuelle Enker. I hvert Fald var det saaledes, at de 1,200 Landpostbude vare en væsentlig Grund for mig til at gaa med til hele Bevillingen ifjor, en Bevilling, som jeg forøvrigt slet ikke var uden Betænkelse ved at gaa med til. Thi jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at det vilde være meget bedre baade for Landpostbudenæs Bedkommende og for de andre Funktionærer, at deres Alderdomsforsørgelse blev ordnet ved almindelig Lov, eller om man ikke vilde gaa den Vej, at man da ansørede og opmuntrede dem til selv at stifte Alderdomsforsørgelseskasser, og dertil gav nogen Understøttelse af Statskassen. Det er den Vej, man er gaaet for Postbudenæs Bedkommende her i Kjøbenhavn, saavidt jeg erindrer. Der har i hvert Fald paa flere Mars Finantslove været givet Bevilling til Kjøbenhavnske Postbudenæs Alderdomsforsørgelse — eller maaste var det deres Byggeförening. Nu ser jeg imidlertid af Betænkningen af en Strivelse, som den meget ærede Indenrigsminister har meddelt Udvalget, at der af de 10,000 Kr. er blevet anvendt akkurat 50 Kr. til et kvindeligt Landpostbud. Det er ganske vist, at af 10,000 Kr. er ikke noget meget stort Beløb 50 Kr. til et kvindeligt Landpostbud, thi man maatte jo unegtelig have ment, især naar der er kommet 1,200 Landpostbude til, at der er ikke saa faa, der kunde trænge til at faae Understøttelse. Det viser sig nu, at det Hele foreløbig har indskrænket sig til 50 Kr. til et kvindeligt Landpostbud. Derved er den Betænkelse, jeg ifjor havde ved at give min Tilslutning til denne Udgift, unegtelig forøget, og naar jeg gif med til den ifjor og ikke iaar har stillet noget Vædringsforslag om, at den skal udgaa, er det, fordi jeg saa nødig vil være med til ikke at gjøre, hvad der kan gøres for at hjælpe

denne Klasse Mennesker; thi jeg erkjender, at naar Staten bruger 1,200 Landpostbude, hvilket Tal rimeligvis vil blive forøget, der opslides i en kort Arrække, kan det ikke ret vel forsvares, at man, naar de ere opslidte, kaster dem over paa Kommunen, og det vil blive Følgen. Det er jo en meget opslidende Gjerning, som disse Mennesker have, som jeg ikke nærmere skal stildre, da enhver kender den af egen Erfaring. Det kan ikke nytte noget at sige, at de komme frivillig. Det er ganske vist, at de gjøre det, men ingen privat Arbeidsgiver med nogen Humanitet vil, naar han har en større Bedrift, trøste sig med, at hans Arbeidere komme frivillig og lade det gaa dem i deres Alderdom, som det kan, og i Sygdomstilsælde, som det vil. Det vil han ikke staa sig til No med; han vil tværtimod paa forskjellig Maade sørge for, at deres Alderdom bliver sikret, og ligeledes, at de ikke staa fuldstændig prisgivne i Sygdomstilsælde. Det har derfor undret mig noget, at, efter hvad jeg har set af Bladene, har Indenrigsministeriet og Postbestyrelsen stillet sig paa den Maade til Landpostbudenæs, at, da disse have været ifærd med at oprette en Alderdomsforsørgelseskasse for flere Steder og ere komne og have spurgt, om de ikke kunde faae Tilskud fra Statskassen, har man fra Ministeriets Side stillet sig afvisende, forudsat, at de Beretninger, der ere fremkomne i Blade af forskjellig Slags, ere rigtige. Vil man sige: Ja, men den Maade, de vilde oprette Kassen paa, var ikke hensigtsmæssig, staaer det jo i Ministeriets og Postbestyrelsens Magt at give dem Veiledning til, hvorledes en saadan Kasse skulde oprettes, og jeg tvivler ikke om, at den vilde have vundet Tilslutning. Det forekommer mig, at det vilde have været bedre, om man paa den Maade støttede dem, end ved her at give til dem, og allerværst bliver det, naar de ikke faae Noget af de 10,000 Kr., men det foreløbig ender med 50 Kr. til et kvindeligt Landpostbud. Jeg skal derfor ikke undlade gjentagende at henlede den meget ærede Ministers Opmærksomhed paa denne Sag. Jeg tror fremdeles, at de Paagjældende vilde være bedst tjente med, at de, forudsat at Staten ikke vil gjøre det, i deres Kredse fik oprettet Alderdomsforsørgelseskasser med Understøttelse af Statskassen. Er man ikke tilfreds med Maaden, hvorpaa de ville tage denne Sag, kan man jo give dem Veiledning og Anvisning og stille sine Betingelser for at give Statsunderstøttelse. Det forekommer mig, at derved ville de Paagjældende være langt sikkrere stillede, end naar de skulle have 100 eller 200 Kr. af Maade eller paa Maade og Saa. De have jo slet ingen Sikkerhed